

ritti tukasta myötä sekä vastapäivään, sylkeä sävähytti silmille ja kivahti:

— Näytä nyt sarves sekä sorkkas, sinä Ispanjan punanen perkele!

Rietun täytyi vannoa ettei hän ole ikipäivinä tosissaan Lipo-Liisasta välittänyt eikä koskaan tule välittämäänäkään, ja että hän, Rietu, on vielä ihan siinä samassa vanhassa uskossa, jossa kaikki savolaiset esiisät ovat eläneet ja kuolleet ja jonka edestä he ovat niin pirusti tapelleetkin.

Vasta sitte kun Ievastiina tuli vakuutuksi, että Rietu on taas entinen ripillä käypä kristitty ihminen ja Iisalmen kaupungin vakituinen virkamies, heitti hän kurituksen ja talutti Rietun tukasta pöydän päähän ja jäi itse keppi kädessä katsomaan jotta ruoka maistaa.

Syötettyänsä vei Ievastiina Rietun sänkyyn ja varotukseksi vielä sanoi:

— Muista että tästälähtien annat olla luontos kukkumatta vapaasta rakastamisesta, sillä siinä ei kuitenkaan mitään tule. Ja kaikki itsekseen mutisemiset ja laulun jorinat ja hyrinät, jotka ovat olevinaan rakkauden ruikutuksia, on jätettävä tyyten pois, taikka ...!

Ievastiina heilutti kotikuria merkitsevästi ja pisti sen sitte sängynpäähän.

Sen päivän perästä Ievastiinan ja Rie-